

Верш “Думкі пра Гародню”

Аўтар: Сыравая Вікторыя Вітальеўна,
вучаніца IX «А» класа,
дзяржаўная ўстанова адукацыі
«Сярэдняя школа № 5 г. Гродна»
Кіраўнік: Матвейчык Алена Алегаўна,
настаўнік беларускай мовы і літаратуры
дзяржаўная ўстанова адукацыі
«Сярэдняя школа № 5 г. Гродна»

Каб усім зразумець, што такое наш край,
Трэба нам неўзнагод пакінуць Гародню.
Вось тады ты і спросіш: «Мяне пачакай,
Горад сэрца майго – заўтра, учора, сёння».

Немагчыма тваю прыгажосць апісаць,
Бацька Нёман нясе свае моцныя хвалі.
Шпілі замкаў мяне будуць вечна чакаць,
І Каложа з Румлёва далёкае далі.

Я прыйду да цябе, я вярнуся заўжды,
Ты адразу заганіш сардэчную рану.
Ты праганіш з душы ў мяне халады,
Дапаможаш мне, і я з каленняў устану.

Я па вулачках гэтых люблю пагуляць,
Камяні даўніны мне падораць магчымасць.
Князь Давыд ля ракі мяне будзе чакаць,
Гэта наша мінулае і рэчаіснасць.

Як прыемна няспешна па парку хадзіць,
І ў дрэў векавых ўглядацца ўбранне.

Час чамусьці зусім незаўважна бяжыць,
За сабою вядуць мяне прошлага будаванні.

Задаюся пытаннем: «Навошта спяшыць?»
Ці патрэбен той казачны рай за гарамі?»
Трэба з горадам кожным імгненнем пражыць,
Ён таксама яго пражывае разам з намі.

Вось тады толькі станем мы цэлым адным,
Я, Гародня, з табой назаўсёды навечна вячана.
Як заўсёды, ты будзеш у нас маладым,
Што прыехаў к нявесце ў сваты зарана.

А яшчэ я хачу пра людзей расказаць,
Простых, вельмі звычайных і такіх працавітых,
Пра мой двор, пра мой дом, пра сяброў, школу 5,
Тут адчынены дзверы і сэрца адкрыты.

Бо багацце галоўнае- ты, Чалавек!
Мы для нашага горада станем асновай,
Мы змацуем сабой дваццаць першы наш век,
Дапаможам яму мы і справай, і словам.

А цяпер я дарую табе песню сваю,
Хай яна белай птушкай ляціць на планеце,
Спадзяюся, не раз я яшчэ прапаю,
І сябе не згублю я ў гэтым Сусвеце.

Як люблю я цябе, як люблю тваю ціш,
Ты ў сэрцы маім будзеш вечно, Гародня.

Мой сардэчны куток, мой маленькі Парыж,
Ты квітней, прыгажэй вечно: учора і сёння!